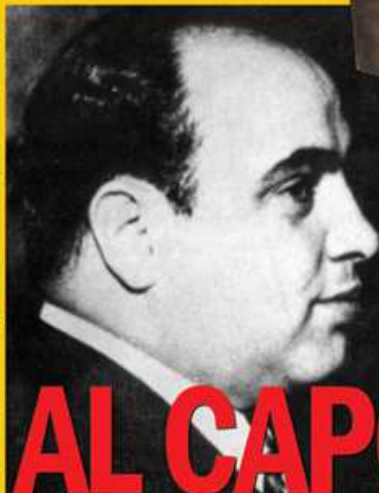

Ivan Brož

AL CAPONE

řečený „Zizvená tvář“

EDICE

MAGNET

4/2008

AL CAPONE

ŘEČENÝ „ZJIZVENÁ TVÁŘ“

PRAŽSKÁ VYDAVATELSKÁ SPOLEČNOST
NAKLADATELSTVÍ EPOCHA

Ivan Brož

AL CAPONE

ŘEČENÝ „ŽIJZENÁ TVÁŘ“

Copyright © Ivan Brož, 2008

RMK ČR E 17663

ISSN 1802-6915

ISBN 978-80-7250-418-3 (PRAŽSKÁ VYDAVATELSKÁ SPOLEČNOST)

ISBN 978-80-87027-99-8 (NAKLADATELSTVÍ EPOCHA)

Na startovní čáře

ITAL Z BROOKLYNU

„Nejsem Ital. Narodil jsem se v Brooklynu.“ Taková obvykle bývala jeho reakce, když mu kamarádi z dětství nebo později novináři přisuzovali italské kořeny.

Byla to pravda. Alphonse Capone se skutečně narodil už v Americe. Podle rodného listu to mělo být 17. ledna 1899. Jeho otec, původním jménem Gabriel Caponi, narozený v Neapoli, byl chudým přistěhovalcem, jenž jako tisíce krajanů utíkal před bídou, aby z jedné chudinské čtvrti v rodné zemi upadl do jiné čtvrti nemajetných v zemi zaslíbené. Stejně platí i o jeho o tři roky mladší ženě, Teresii Raiolové, která byla rovněž rodilou Neapolitánkou. Newyorský Brooklyn, alespoň ta přístavní část, kde se stýkaly ulice Tillary a Lawrence, se totiž v mnohém podobal ubohým příbytkům v brlolích italských měst.

Když se podíváme na oficiální statistiky, tak zjistíme, že Caponioví byli součástí hromadného přílivu italských přistěhovačů, který stále narůstal. Údaje hovoří o tom, že když se v roce 1880 vystěhovalo do USA asi 12 300 Italů, tak o pouhých osm let později se tento počet zvýšil již čtyřnásobně. Po celá devadesátá léta vystupovalo na americký břeh z velkých parníků každoročně nejméně 50 000 Italů, ale roku 1900 se toto číslo vyhouplilo na 100 000. Ani v následujících letech tomu nebylo jinak, spíše naopak, protože příchod Italů rostl. Dosvědčuje to rok 1903, kdy z Itálie do Ameriky připlulo asi 230 000 lidí, přičemž v rekordním roce 1907 to bylo dokonce

286 000 osob. Dalšímu přílivu italského živlu pak již zabránily události, které předcházely vypuknutí první světové války a samozřejmě její samotný průběh.

Caponiovi ovšem nepřistáli přímo v New Yorku, lépe řečeno na Manhattanu, nýbrž na ostrově Ellis Island před newyorským přístavem. Bylo to v roce 1894. To již plné čtyři roky platilo nařízení, podle něhož museli všichni zájemci o trvalý pobyt ve Spojených státech vystoupit na tomto ostrově a zde se ve zvlášť k tomu zařízených úřadovnách a ordinacích podrobit přísným vstupním prohlídkám. Šlo zejména o lékařská vyšetření s tím, že na osoby podezřelé z nějaké nemoci byla uvalena karanténa. Někteří dokonce tímto „filtrem“ vůbec neprošli a byli nějakou lodí vráceni do Evropy nebo do jiných částí světa. S Gabrielem Caponim a jeho manželkou Teresou, která nesla v náručí teprve několik měsíců starého Raffaela (později přejmenovaného na Ralph), tehdy z parníku vystupoval ještě i dvouletý syn Vincenzo. Chlapcův udivený zrak jen přecházel z tváří neznámých pánů v uniformách přistěhovaleckých úředníků, jejichž řeči vůbec nerozuměl, do přívětivé tváře nedaleké Sochy svobody, aby se pak obrátil a spočinul na dolním cípu Manhattanu, který se vynořoval z mlhavého oparu v místě, kde se stýkají řeky Hudson a East River a kde vlastně začíná Atlantik. Právě tento hoch, jenž se po letech nechal přejmenovat na Richard James Hart s přezdívkou Two-Gun Hart („Dvoupistolový Hart“), se později jako jediný odpoutal od rodiny a působil v řadách federálních úředníků, kteří v Nebrasce a některých dalších západních státech Unie pronásledovali aktéry podloudného obchodování s alkoholickými nápoji.

Manželé Caponiovi, kterým brzy jejich rodinné jméno amerikanizovali na Capone, nejdříve bydleli na Navy Street v malém bytě, v jednom z těch tisíců typických brooklynských domků z neomítnutých, kdysi červených cihel, jejichž čelní stěnu hyzdily požární žebříky. Neměli to ovšem nikterak snadné. Samotné bydlení jim totiž neskýtalo žádný ráj, o kterém

se mluvilo, doma, v Neapoli. Vždyť například o teplé vodě, koupelně, nebo dokonce o ústředním topení, si mohli jen nechat zdát. Nájemníci si vodu museli ohřívat na břichatých kamnech, což byla tehdy jediná záruka ochrany před krutými mrazy, které v New Yorku, stejně jako v Chicagu, leckdy klesaly až na mínus pětadvacet i méně stupňů Celsia.

ULICE - CAPONOVA UNIVERZITA

Caponeho otec Gabriel začínal v newyorské čtvrti Brooklyn úplně nový život. Tento muž, kterému bylo v době příchodu do Ameriky třicet let, zahájil pobyt v nové zemi jako pomocník u hokynáře. Posléze si však otevřel malý holičský krámk na Park Avenue a to jen pár kroků od domu, kde bydleli. Musel se patřičně ohánět. Vydělal si samozřejmě mnohem více než v Itálii, ale ani těch deset nebo jedenáct dolarů, které tehdy týdně utržil, neznamenovalo žádný blahobyt, když musel nakrmit několik hladových krků. Kromě toho ani nájemné nebylo nijak zvlášť levnou záležitostí. Za jeden pokoj ve dvoupatrových řadových domcích standardního provedení se tehdy na Navy Street, kde Caponovi bydleli spolu s ostatními italskými přistěhovalci, platila činže tři až čtyři a půl dolaru měsíčně. Ne-ní tedy divu, že podobně jako v jiných italských rodínách, i v Caponově domácnosti museli i sotva desetiletí chlapi přiložit ruku k dílu, vydělávat a pomáhat rodině.

Pracovat kvůli živobytí musela i sama paní Teresa. Jak už to tehdy v chudých italských rodínách chodilo, bez ohledu, zda šlo o Itálii nebo Ameriku, paní Teresa, tak jako většina žen z jejích vrstev, mohla pracovat a tak finančně vypomáhat rodině jen potud, pokud se zrovna neblížil porod nebo nemusela bezprostředně pečovat o narozené dítě. Patřila k těm ženám, které dovedou vzít jaksepatří za práci a ještě zastanou domácnost. Lidé si ji pamatovali jako klidnou a rozvážnou ženu, vždy se vzdorovitě stisknutými rty nad pevně stavěnou bradou. Patřila k pracovitým a šikovným švadlenám, o jejichž práci byl velký zájem, zejména za řekou, na Manhattanu.

Sama tam však nikdy nechodila. Šila doma a tak výsledky jejího úsilí i umu, které nezřídka končilo až o půlnoci, a někdy i ještě později, odnášeli přes řeku East River k obchodníkům do centrálních částí New Yorku její malí synové. Velmi jim to tehdy usnadnilo dokončení stavby vznosného mostu, který spojuje Brooklyn s Manhattanem a nese pojmenování Williamsburg Bridge. V době jeho slavnostního uvedení do provozu, tedy roku 1903, to byl vůbec největší zavěšený most na světě.

Gabrielova rodina se ovšem v New Yorku začala rozrůstat tempem, které bylo příznačné pro prostředí chudých Neapolitánů a Siciliánů v minulém století. Ve stejném roce, kdy přistáli v New Yorku, se totiž paní Terese narodil syn Ralph. Pak přišel na svět Salvatore, později přejmenovaný na Franka. Čtvrtým v pořadí byl Alphonse. Jméno mu sice nezměnili, nicméně mu podle amerického vzoru říkali jen Al. Jeho dalšími a tedy mladšími sourozenci byli Amadeo Ermino (později John, kterého však přezdívali Mimi), Umberto (přejmenovaný na Albert John), Matthew Nicholas a konečně ještě dvě sestry Rose a Mafalda.

Malý Al vyrůstal se sourozenci a dalšími dětmi italských přistěhovalců tak, jak to v Brooklynu tehdy bývalo běžné. Prostě na ulici. Ulice, lépe řečeno pouliční gangy, působily v každé chudší čtvrti každého města a čím větší zde byl příliv přistěhovalců z Evropy, tím byl rovněž větší počet gangů. Tvořily neklamný symptom dezorganizace a chaosu, které tehdy doprovázely značné množství rozvrácených rodin ve velkých městech. Opačný trend panoval na malých městech, nebo na venkově, kde většina společnosti žila vcelku klidným, vyrovnaným a neměnným životem se svými tradicemi. Ve srovnání s nimi byla americká velkoměsta zaplavena masou nových lidí s jejich sociálními, národnostními, etnickými i generačními kolisemi. Rodiče již nebyli schopni, aby v takové míře jako jejich soupeřníci na venkově dokázali udržet dospívající děti pod kontrolou. Propast mezi nimi a jejich potomky se v těchto bouřlivě kypících amerických městech

ještě více prohlubovala tou měrou, jakou se děti učili nejen novou řeč, ale i onen zvláštní americký styl života, zatímco jejich otcové a matky tvrdošíjně lpěli na svých hodnotách „Starého světa.“

Ulice s jejími klukovskými gangy tedy představovala pro drtivou většinu synů a mnohdy i dcer přistěhovalců vítaný únik. Pro Al Capona byl pouliční gang nejuznávanější svobodou. Ulice mu nabízela ventil k vypouštění přebytečné páry, která s v jeho energií nabitým organismu rychle hromadila. Instituce, které měly udržet chlapce mimo ulici, tedy školy a církve, byly k tomu připraveny špatně nebo vůbec. Jen několik škol v chudinských čtvrtích mělo například tělocvičnu nebo hřiště. Rovněž úroveň průměrného učitele odpovídala tomu, že jeho průprava k výkonu tohoto odpovědného povolání byla v době Caponova dětství a mládí velmi slabá. Tito kantoři trpěli malou představitostí a vynalézavostí, ale za to obvykle vynikali chronickou netolerancí a prchlivostí vůči některým skupinám žáků.

Mladý Al byl členem klukovských band, které svojí výbušnou všudepřítomností dodávaly ulicím a dvorkům zvláštní kolorit. Al dělal vše, co ostatní. S pálkou v ruce a odřenou rukavicí, kterou našel v odpadcích, patřil k nejvášnivějším hráčům pouličního baseballu. Za rohem ulice, kde stál jejich dům, házel centy na čáru. Riskantně poskakoval mezi projíždějícími auty. Hulákal. Zápasil. Bojoval pěstmi i noži. Nasával atmosféru velkoměstské džungle se vším všudy. A pral se s irskými kluky, kteří mu nadávali do „makaronů“.

Není nikterak přehnané, když se řekne, že Al Capone byl již ve svých devíti nebo deseti letech chlapcem, který by podle dnešních norem bezesporu patřil do polepšovny nebo do jiné kárné instituce pro sociálně postiženou mládež. Po letech si na něho vzpomněla i jeho první učitelka. Tehdy teprve šestnáctiletá Sadie Mulvaneyová, která prošla pedagogickou přípravou v prostředí katolických jeptišek, byla vlastně jeho první třídní. Al Capone byl podle jejích slov „snědým, vznětlivým

a problematickým hochem“, i když stejné, nebo dokonce snad ještě horší hodnocení, bylo možné uvést i na adresu jeho dalších spolužáků. Patřil k nim rovněž Salvatore Lucania, později známý jako Lucky Luciano. Tento Alův o dva roky starší kamarád, jenž se přistěhoval s rodiči z Palerma, později neblaze proslul jako jeden z hlavních vůdců podsvětí, především v řadách newyorské mafie.

„My jsme hoši z Navy Street a dotkni se nás, pokud si troufneš!“ S tímto pokřikem se kluci z italských rodin pod Alovým vedením proháněli po brooklynských ulicích, aby provokovali buď chlapce z jiných částí nebo vedli věčné války s irskými nebo židovskými výrostky. Městští strážníci mívali tehdy menší, obtloustlejší postavy, takže po každé rošťárně mohli kluci vždy bezpečně utéci. Již v těchto bitkách Al projevoval přirozené sklony k vůdcovství tlupy. Hrál si přitom na čestného hrdinu – gentlemana, jenž neubližuje slabším a děvčatům; dokáže usmířit nesmiřitelné a dělá dobré skutky, i když se sám přitom dopouští darebáctví. Doslova na pochodu se na drobných rošťárnách od krádeží ovoce až po přepady chodců v parcích nabýval poznání, které s ním rostlo a umocňovalo, že totiž zločiny jsou zabezpečovány ještě většími zločiny s tím, že každý je pokládán za nevinného, dokud mu není zcela jednoznačně prokázáno, že je vinen.

Al se také rád potuloval v brooklynském přístavu. S napětím pozoroval při práci všechny zázraky námořní techniky. Ze všeho nejvíce se mu líbil stotunový plovoucí jeřáb. Jako by v jeho síle i majestátním zjevu spatřoval cosi inspirujícího, co ještě sám tehdy nedokázal slovy vyjádřit. Určitě si však přál mít zrovna takovou sílu a umět stejně tak přehlížet z výšky celé široké okolí. Jednou si toto své přání chtěl vyzkoušet v praxi námořnického života. Využil k tomu situaci, která se mu nabízela přímo v přístavu, kde právě nováčkové americké námořní pěchoty nacvičovali pořadové cviky. S partou kamarádů za drátěným plotem pozoroval skupinu, která pod velením desátníka zkoušela pochod na místě. Al si vytipoval

jednoho zvlášť nemotorného nováčka, o kterém již z dřívějších pozorování věděl, že ho cvičitel oslovuje jako číslo 3, a vyzbrojen touto důvěrnou informací zčistajasna na zkoprnělého vojáčka, jenž v tomto okamžiku pochodoval naproti přesně, vykřikl:

„Hej, ty! Číslo tři s dlouhýma nohama! Dodržuj krok! Opožduješ se!“

Nováček zpanikařil. Po Alově zlomyslném výkřiku skutečně ztratil rytmus a celé jednotce všechno pokazil. Desátník, který stál na opačné straně a nezbedné kluky neviděl, nechal jednotku přirozeně znovu pochodovat. Nováček zrudlý hněvem ztratil nervy, vyběhl z řady a hnal se přímo k Alovi. Když na něho chtěl mezi oky drátěného plotu plivnout, zakročil desátník. Předtím ovšem Al, byť teprve desetiletý, vyzval o hlavu většího muže v uniformě americké námořní pěchoty k pěstnímu souboji.

„Určitě jsi ho naštvál,“ řekl desátník směrem k mladému Caponemu, když zarazil svého podřízeného a dodal: „Ale jestliže na tebe skutečně plivl, tak ho dám do hlášení.“

„Nedávejte ho k žádnému hlášení. Jen ho nechte vyjít ven, sem za plot, a já se o něho postarám,“ hrdě prohlásil Al před vyděšenými kamarády a s divokým plamenem v očích sevřel pěsti.

Ze souboje sešlo, protože desátník měl víc rozumu než oba znesváření kohouti dohromady. Ale ani tím tato epizoda neskončila. Jak se později proslechlo a to až v okolí Navy Street, dotyčný desátník měl vyprávět nadřízenému seržantovi, že ví o klukovi, ze kterého by jistě šlo vycepovat výborného příslušníka námořní pěchoty, jen kdyby si ho vzal do parády správný vychovatel. Desátník prý doslova řekl: „Kdyby ho usměřňoval nějaký chytrý chlápek, jistě bychom o něm jednou uslyšeli.“

JOHNNY TORRIO

Pokud se to všechno tak skutečně sběhlo, jak tvrdil onen desátník v dopise zaslaném 27. září 1947 redakci brooklynského časopisu Eagle, pak měl vsutku dar předvídavosti. Mladý

Al se skutečně dostal pod vliv „chytřého chlápka“. Jmenoval se Johnny Torrio. Byl o 17 let starší než Al Capone. Pocházel z Neapole. A také žil v Navy Street. V podsvětí Brooklynu a samotného Manhattanu byl znám jako „John Hrozný“, i když mu jeho nejbližší říkali „Malý John.“ Tento král gangsterů byl vzrůstem nevelký. Alovi, jenž nepatřil zrovna mezi dlouhány, sahal sotva pod nos. Ale svým vlivem daleko přesahoval vše, co představovaly jeho fyzické proporce.

Torrio však nebyl obyčejným mafiánským bossem. Představoval typ tichého a hloubavého člověka, který mnoho nemluví, ale přesně ví, co chce. I když neměl žádné morální zábrany, pokud šlo o zavraždění druhé osoby a neváhal se stoickým klidem vydat pokyn k fyzické likvidaci nejednoho z mnoha protivníků, sám nikdy nikoho nezabil. Dokonce prý neuměl ani střílet. Dával přednost zákulisní diplomacii. K jeho hlavním zbráním patřilo lichocení, vábení a splétání spojeneckých aliancí. Držel se zásady, že více zisku přinese nenásilná forma vydírání než použití zbraní, které s sebou nese zbytečné riziko ztráty života či zranění. V těchto ohledech se pak stal učitelem mnoha budoucích kmotrů newyorské mafie i vůdců velkého byznysu s hazardem, vládcí nad kasiny, sázkovými kancelářemi a zejména nad podloudným obchodem s lihovinami, včetně samotného Al Caponeho.

„V Johnovi jsem spatřoval rádce, otce a společníka, který mi velmi pomohl, když jsem začínal,“ prohlásil po letech Al Capone na Torriovu adresu.

Když se v roce 1907 rodina Caponeů přestěhovala do bytu v druhém poschodí domu číslo 38 na Garfield Place, což byla další italská čtvrť asi dva kilometry od Navy Street, došlo k prvním vážnějším kontaktům školáka Ala a zkušeného gangsterského předáka Torria. Shodou okolností se totiž nedaleko odtud, přímo nad restaurací na rohu Čtvrté Avenue a Union Street, nacházel „společenský klub“, jehož vývěsní štít do dálky hlásil velkými pozlacenými písmeny The John Torrio Association. A právě vedle tohoto „Sdružení Johna Torria“

vedla prakticky každodenní trasa mladého Al Caponeho do školy a zpět domů.

Ve škole měl Al Capone problémy. Neměl pražádnou chuť vzdělávat se, a to nejen proto, že jeho rodina na to prostě neměla peníze. Al prostě dělal vše, aby se stal mistrem v chození za školu. Na druhé straně by bylo chybou se domnívat, že by snad byl hloupý nebo málo inteligentní. Naopak, patřil k nejbystřejším ze všech svých vrstevníků, ale spořádaný systém školní výchovy ho prostě nebavil. V šesté třídě propadl z matematiky a z gramatiky. Ve čtrnácti letech své ulejvání ze školní docházky vystupňoval do takové neúnosné míry, že celé dvě třetiny vyučovací doby měl absenci. Když byl učitelkou pokárán, neudržel se a udeřil ji. Když pak povolily nervy i řediteli školy, jenž Alovi ušetřil pořádný výprask, následovalo to, co muselo jednou stejně přijít. Mladý Capone se již do školy nikdy nevrátil.

Křivdilo by se ovšem Al Caponemu, kdyby se ve vyprávění o jeho dětství vynechala skutečnost, že nebylo vyplněno jen rvačkami a uličnickými kousky, nýbrž i opojením z múz, rozdávajících krásu a cit. Al se už od raných let nechal unášet hlubokým obdivem – snad dokonce upřímnou láskou – k hudbě. Za vlahých letních večerů stával v houfu lidí na rohu ulic Navy a Sands, aby byl pozorným divákem představení, která se obvykle skládala z dlouhé řady pestrých produkcí italské hudby a zpěvu. Ochotníci i budoucí skuteční mistři opery zde předváděli svůj um, odměňovaný bouřlivým potleskem a cinkotem mincí dopadajících na dlažbu vedle jejich nohou nebo do připravených klobouků.

„Býval tam i flašinetář, jenž si nechával říkat Signor Tuti-
no Giovanni, dramatický tenor,“ vzpomínal později Al Capone a dodával: „Jmenoval se vlastně Paolo Scotti. Na tohoto muže nikdy nezapomenu, protože nás všechny seznamoval s Verdiho operami. Když zpíval jeho árie, třeba to bylo jen za doprovodu onoho flašinetu, mrazilo nás od nadšení nad jeho nádherným hlasem v zádech a hnaly se nám slzy do očí.

Viděl jsem lidi okolo, jak nehnutě stojí, mnozí s rukama na srdci a s myslí, která se toulala jistě někde v jejich staré vlasti. Sám jsem to tehdy neuměl nijak popsat. Jen se mě zmocnil nevysvětlitelný pocit, že jde o něco o něco velkého.“

JOHNY TORRIO SE SEZNAMUJE S AL CAPONEM

Ani po útěku ze školy nenastala v Caponově životě žádná převratná změna, kterou by snad vyvolávala potřeba poctivé práce k získání živobytí. Al se choval jako ve škole. Nikde dlouho nevydržel. Jednu chvíli se pohyboval jako příručí v obchodě s cukrovinkami, pak dělal seřizovače hracích automatů v kuželně, aby vzápětí stříhal papír a látku v jakési knihařské dílně. Avšak opravdovým přeborníkem širokého okolí se stal v kulečnicku, který chodil hrát s otcem do herny v restauraci na Garfield Place. Ostatně této hře, která svým „společenským“ pozadím poskytovala neomezené možnosti kontaktů s lidmi různých a zejména pochybných kategorií, věnoval Al většinu času i energie.

Ale jak došlo ke vzpomínanému vážnějšímu seznámení Ala s Torriem? Zcela banálně, ale zároveň programově. Torrio obvykle sedával nebo postával před svým „klubem“ a se zájmem si prohlížel kolem procházející mladíky. V každém se jeho pozorný pohled snažil rozpoznat potenciálního rekuta pro svůj špinavý byznys. Chlapce si nejdříve najímal k různým drobným službám, zejména na pochůzky a vyřizování vzkazů nebo k roznášení všelijakých balíčků. Za tyto jednoduché úkony platil mladíkům až 5 dolarů, a pokud se osvědčili, pověřoval je postupně dalšími složitějšími a delikátnějšími úkoly. Aby si adepty svého řemesla mohl důkladněji prověřit, tak v průběhu „přijímacího pohovoru“ schválně nechával na stole ležet menší obnos peněz, aby pak pod různými záminkami opouštěl místnost. Ve většině případů se po svém návratu již nesetkal ani s prověřovaným kandidátem ani s penězi. Tuto zkoušku musel podstoupit i mladý Al Capone. A obstál.

Mezi Alem a Torriem se brzy vytvořily vztahy zvláštního rázu, které pak trvaly přes dvacet let. Mladík se bossovi líbil. Avšak ten, kdo tímto kontaktem nejvíce získal, byl přece jen Capone. Torrio mohl mít takových chlapců celé tucty, ale v Caponeho životě byl jen jeden Johnny Torrio. Jestliže by někdo chtěl prohlásit, že objevil Al Caponeho jako budoucí „hvězdu“ světa zločinu, pak na takový výrok měl právo pouze Johnny Torrio. Není obtížné přijít na kloub tomu, proč ho mladý Al tak obdivoval. V porovnání s jeho otcem Gabrielem měl Torrio totiž vše, co otcí chybělo: byl bohatý, úspěšný a uznávaný.

Torrio byl zdatný kontaktér a diplomat. Udržoval například přímé a produktivní spojení s Manhattanem, především se známými „Pěti ohaři“. To byl obávaný gang kontrolující přes tisíc zločinců, vesměs italského původu, kteří byli schopni dostat pod svůj vliv nejen velké podnikatele a odborové předáky, ale i mnohé politiky. Když se měla někde v New Yorku uskutečnit nějaká nepříjemná stávka, tak ji najatí stávkokazi z „Pěti ohařů“ v zárodku zlikvidovali. A když se konaly volby, tak se stejná organizace postarala, aby hlasování dopadlo v zájmu klienta, jenž platil.

Vůdcem této manhattanské skupiny, se kterým měl Torrio velmi dobré „pracovní“ vztahy, byl bývalý boxer, jistý Paolo Antonio Vacarelli. Aby se vyhnul antiitalské předpojatosti u části newyorské veřejnosti, přijal irské jméno Paul Kelly. Sídlnil v budově populárního tanečního klubu New Brighton Dance Hall na ulici Great Jones na dolním Manhattanu, odkud ovládal rozsáhlý revír, do něhož teritoriálně spadaly i tak známé ulice jako Bowery a Broadway a dokonce i samotná newyorská radnice. Kelly náležel k velmi vlivným mužům, jehož názory a požadavky respektovala i Tammany Hall. Tak se říkalo politické organizaci Demokratické strany v New Yorku, kterou původně založili již v roce 1789 jako zednářský spolek a nazvali podle indiánského náčelníka Delawarů ze 17. století, jenž proslul svou moudrostí a humánností. Avšak